Ч. 196. Середа 14 (1) вересня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостзах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(Кн. Фердинанд болгарский у Цісаря. — Положене на Балкані. — З поля российско японьскої війни).*

Вчера о годині 1-ій в полудня приймив цісар Франц Йосиф I на окремій авдиенциї кн. Фердинанда болгарского. Князя супроводив болгарский ґенерал Марков в повнім мундурі. Ґенерал Марков полишив ся в комнаті перед цісарским кабінетом, а князя впущено самого до авдиенционально́ї салї цісаря. Розмова цісаря з князем, в чтири очи, тревала три чверти години. По тій розмові цісар позволив собі представити ґенерала Маркова. Вчера пополудни о годині 6-ій видав цісар обід для князя в т. зв. малій ґалериї шенбруньского замку. — Віденьскі часописи кажуть, що ту авдиенцию у цісаря завдячує кн. Фердинанд посередництву анґлійского короля Едварда, котрий мав вставити ся за ним у цісаря Франц Йосифа I. Цісар нарадивши ся з ґр. Голуховским, згодив ся на уділене авдиенциї болгарскому князеви. Кн. Фердинанд хотів бути принятий тому, аби лично пересьвідчити цісаря о миролюбивости болгарскої політики. Князь мав заручити цісареви, що болгарске правительство постарає ся о здавлене діяльности революцийних комітетів болгарских в Македонії. Цісар приймив то заявлене кн. Фердинанда з вдоволенем. По полудни віддав цісар візиту кн. Фердинандови.

З Сербії доносять до „Journal de Débats“, що провідник македоньский Петко Петров разом з своїми сторонниками добре уоружеными прибув до Враниї, сербского міста на турецкій граници і звідтам старав ся дістатись до Македонії. В наслідок приказу сербского правительства арештовано Петрова разом з товаришами, відобрано їм оружиє і відставлено до границї.

Чорногора має новий спір з Туреччиною із за Альбанців. Як доносять з Цетинії напали Альбанці в місцевости Дета на Чорногорців і одного з них убили, а двох ранили. Працюючі в сусідстві Чорногорці поспішили своїм на поміч і прогнали Альбанців, при чім 6 Чорногорців було ранених, а двох погибло. Страти Альбанців незвістні. В наслідок того нападу уважають в Цетинії ситуацию за дуже поважну. До Туреччини вислано енерґічний протест з жаданем покараня Альбанців і виплачення Чорногорцям винагороди. Коли би Туреччина не видала відповідних заряджень, то чорногорске правительство само возьме ся за покаране Альбанців.

Болгарске міністерство війни прилагоджує проект закона о реорґанізациї армії. Після того закона будуть в Болгариї утворені три команди армії з осїдками в Софії, Филипополи і Рушуку або Тирнові. До кождої команди буде належати три дивізиї.

З поля війни надійшли нині лиш скупі вісти. З них показує ся, що Росияни держать ся ще на полудне від Мукдену і що Японці старають ся виперти їх поза то місто, загрожуючи їм відворот від лївого крила. Японьский маршалок Ояма, котрого головна кватира єсть тепер в Ляояні, надіє ся звести рішаючу битву, ще заки Куропаткін дійде до Харбіна. Значні японьскі сили войскові надходять все ще з Японії, аби скріпити манджурску армію. Курокі з своєю армією стоїть на всхід від Мукдену.

На російску інтендантуру і на порядки на манджурскій зелїзници так нарікає кореспондент „Нового Времени“: Японці все виграють битви переважаючими силами. Коло Ташічао побідили Росияни, але були приневолені уступити, спалили інтендантурскі склади, хоч, здаєть ся, ті склади можна було перевезти в догіднім часі. Длячого того не зроблено? В Інкау офіцир жадає ваґонів, аби вивезти запа-

16)

## В КРАЮ ДАЛЯЇ-ЛЯМИ.

*(Після Веґенера, Свен-Гедіна і др. зладив — К. Вербин).*

(Дальше).

Змучені вчерашним походом по пісках виспали ся ми добре і сонце стояло вже по над вершками надувів, коли я рано пробудив ся. Всї хмари і весь туман летучого пороху десь щезли а довкола нас жаріло ся море піску мов струя ляви. Верблюди, що завсїгди лежать притулені один до другого, щоби тим способом гріти ся, пускали довгу тїнь на землю, на тоту якусь дивну пусту землю, на котрій чоловік єсть якимсь непорадним і немічним гостем і майже не чує в собі права на неї вступати. Здає ся, як коли би тота земля не належала до нашого сьвіта а була десь на якійсь иншій планетї.

Табор тепер оживив ся, пакунки знову впорядковано, але вибір був вже так основно зроблений, що не можна було нічого позбути ся. Парпі Бай нездужав і мусїв вертати а з ним вертали ще й два другі з моїх людий з трома запасовими верблюдами. Вертаючі назад дістали кілька куснів леду, один кльоц дерева і кілька паланиць, скупеньский стравунок як на сьвятий вечер. Они мали до двох днів зробити цілу дорогу і старати ся дійти до Сеїт-кила, найблизшого звідси місця, де могли вже воду дістати. В піску звіяло наші слїди, але в баїрах буде їх ще й через кілька літ видко. Небезпечности не було ніякої, бо куди би они й не повернули ся на північ, мусїли всюди дійти остаточно до ріки Тарім. Я був спокійний о то, що они вернуть а для нас була з того велика користь; запас води міг нам вистати на довше, бо трох людий і три верблюди менше еї випивали. Небавком щезли нам з очий яко чорні точки на вершку найблизшої піскової ляви.

На наших прочих сїм верблюдів треба тепер було накласти більший тягар, котрий однакож мав з кождим днем зменшати ся. Доки провіянт значно не зменшив ся, не сьмів ніхто на них їхати. Ми перейшли відтак досить борзо прочу часть тринайцятої баїри. Єї ґрунт був дрібно зеренкуватий, твердий і сухий ґрунт та скрипів під ногами, покритий місцями мов би інеєм тонкою верствою соли. Коли же було розкопати землю лиш на кілька дециметрів глубоко, показував ся досить значний поклад чистої соли, котра давала найліпший доказ, що тут було дно якогось давного солоного озера, котре десь щезло. Лави і тераси, що доходять рідко більше як до двох метрів висоти, вкриті зовсїм поземою верствою жовтаво-червоної, твердої майже як камінь глини, грубої на кілька дециметрів.

Пятнайцята баїра була завалена величезною масою піску. Ми лїзли по нїм на гору. Була то страшенна робота для наших верблюдів то лїзти по тих безчисленних надувах в гору, то спускати ся по них в долину.

Я ішов пішки наперед, але з якоїсь баїри ані слїду; я сподївав ся, що в дарунку на Різдво побачу дійстно велику рівну площу, а тут приходило ся лїзти заєдно щораз висше і висше в гору в піску, в котрім застрягало ся щораз глубше, аж на конець зміркував я, що ми опинили ся на високім надуві межи двома долинками. Не забуду ніколи, яка мене взяла злість, коли я з високого на 60 метрів, стрімкого надуву побачив в долині шіснайцяту баїру, що видніла ся передомною мовби якийсь чорний як вуголь горнець. Земля еї була аж під сам верх на скрізь мокра; краєм довкола неї видко було обручку з білої соли а зі всїх сторін піднимали ся високі надуви; то було якесь пекольне багно, яма, котрою можна було зовсім добре дістати ся на тамтой сьвіт.

Але коли мене каравана здогонила, почали ми сунути ся по піску стрімкого надуву в долину а відтак ішли вже краєм баїри дальше. Зробивши $15^1/_2$ кільометра дороги, було вже з нас досить на нині і ми розложили ся табором на полудневім кінци баїри.

Хоч і як гірко ми через день набідували ся, то все-таки були всї веселі, коли стали спочивати. Іслам лагодив менї зараз постїль коло ватри, Курбан обійшов мого коня а Турду Бай і Ирдек здоймали набір з верблюдів та укладали єго так, щоби на другий день можна єго знову легко накласти на зьвірята. Відтак привязували верблюдів близько нас, рубали дерево, розкладали огонь, топили лїд в зелїзнім горшку і зелїзнім ведрі а Ирдек брав ся відтак варити риж. Воду, в котрій полокав риж, діставали кінь і оба пси; не сьміла й капелька з неї змарнувати ся. Коли вечером згорів послїдний кусень дерева, не позіставало нічого иншого як лиш лїзти в бараницю і спати. Ко-

си. Ваґони стоять вільні, але їх не дають і інтендантскі склади треба цілковито спалити. Наші зелїзниці — каже згаданий кореспондент, Немирович-Данченко — то одна з найтемнійших сторін сеї війни. По війні всьо вияснить ся, але темною стороною они суть і безуслівно шкодять армії. За те всїляких вимогів, формальностий і посьвідчень незвичайна сила. Цілком так як в Петербурзї кожда копійка мусить перейти цїлий ряд записувань, посьвідчень, підписів і т. ин. Голодним воякам не видають хлїба з великаньских складів длятого, що не всї формальности полагоджені, а завтра ті склади підпалюють. Один прапорщик не хотів видати із складів набоїв в часї битви, бо до него удали ся поминувши приписану форму. Коли від такого малого чоловіка зависить вислїд битви, то що говорити о великих? Кількож було таких случаїв в часї росийско-турецкої війни в 1877 р. Хоче хто тисяч набоїв, а єму відповідають: „маєте досить набоїв, отже посилаємо вам не 1000 а 200". Той, що висилає, сидить собі в безпечнім місци і не бачить неприятеля; то й захочує ся єму ощадности. — Наслїдком того убито у нас непотрібно 800 людий і ми мусїли відступити.

## Новинки.

*Львів дня 13-го вересня 1904.*

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіти іменував професора учительскої семинариї мужескої у Львові, дра Володимира Коцовского, професором учит. семинариї жіночої у Львові. — Звичайним професором дерматольоґії на краківскім університетї іменований др. Володислав Райс, надзв. професор.

— **Преосьв. епископ Григорий Хомишин** виїздже на довший час зі Станиславова і удасть ся найперше на провінцию, а опісля до Риму.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала в народних школах між иншими: Сальомею Шараневичівну учителькою 5-кл. школи видїлової женьскої в Бродах, Йос. Янкевича уч. 6-кл. шк. муж. в Заліщиках, Вол. Ротлендера уч. 6-кл. шк. муж. в Болехові, Іванну Остафіньску управителькою 5-кл. шк. женьскої в Перемишлянах, Дмитра Угрина уч. 5-кл. шк. муж. в Старім Самборі, Марию Дуфратівну і Михайлину Зарембівну учит. 5-кл. шк. жень. в Старім Самборі, Авр. Гальперна учит. мойсеєвої релїґії 5-кл. шк. муж. в Скалатї, Март. Цїсаковского уч. 5-кл. шк. муж. в Монастириских, Ант. Ковальского упр. 4-кл. шк. муж. на зелїзничій кольонії в Новім Санчи, Єл. Тимівну управ. 4-кл. школи жень. в Хоросткові, Йос. Зарембу уч. 4-кл. шк. муж. в Новім Санчи, Софію Ґетлїнґівну уч. 4-кл. школи женьскої в Рожнітові, Ів. Пилипцївну уч. 4-кл. шк. в Глинянах, Якова Зелїґера уч. мойс. релїґії 4-кл. шк. ім. сьв. Йосифа в Княгинині-селї, Вол. Крижановского упр. 3-кл. шк. в Більчу золотім.

— **Нові почтові значки.** Ц. к. Міністерство торговлї завело отсї зміни в зовнїшнім виглядї почтових значків від квоти 1 до 60 сот. Почтові значки від 1—6 с.: числа, які представляють вартість марки, будуть поміщені в колїсцятах на чотирох рогах значка; закраска чисел така як закраска значка, поле біле. 2) Почтові значки від 10—30 с.: числа поміщені в квадратах; закраска чисел чорна, поле біле. 3) Почтові значки від 35—60 с. числа з закраскою білою поле з закраскою білою поле з закраскою самої марки. Значки 40-сотикові будуть кромі того закрашені на фіолетово, щоби їх лекше можна було відріжнити від 35-сотикових. Змінені в той спосіб значки будуть видавати ся аж в міру зужитя значків давної емісиї.

— **Іспити приватні** в Академії торговельній у Львові з предметів купецких відбудуть ся в днях 3 і 4 жовтня с. р. Поданя, остемпльовані на 1 К треба внести до 20 с. м. до дирекциї (ул. Скарбківска ч. 39). До кождого поданя треба долучити метрику, сьвідоцтва шкільні і таксу в квоті 16 К за кождий предмет. Близших пояснень уділяє дирекция в урядових годинах від 10 до 11 рано.

— **Особам уряджуючим фестини**, забави з льотериєю і т. п. подає ся до відомости письмо радника скарбового п. Маєвского, яке дав оголосити в польских ґазетах. Зміст єго такий: „Ц. к. уряд льотерийний замітив, що всякі товариства так у Львові як і на провінциї, при фестинах, прогульках, забавах огородових і т. п. уряджують льотериї фантові, томболї, колеса щастя і т. д. а не мають на те призволу ц. к. Міністерства скарбу і не уплатили приналежної такси. Упрашає ся Хв. Редакцию о ласкаве оповіщене того в шпальтах своєї часописи і звернене уваги товариств на ту обставину, що в разї неузглядненя приписів наражені будуть на кари скарбові".

— **Вправи ґімнастичні** в львівскім „Соколї" розпічнуть ся дня 15 вересня с. р., а то: для членів в понедїлки, середи і пятниці від 7—8 вечер, для учеників ві вторки, четверги і суботи і від 7 до 8 вечер і в понедїлки, середи і пятниці від 5—6 пополудни, для пань ві вторки, четверги і суботу від 4—5 по полудни.

— **Лїцитация військових коний.** Сего року відбуде ся велика лїцитация войскових коний. Іменно в днях 28, 29 і 30 с. м. буде проданих до 600 штук войскових коний на кіньскій торговици.

— **Смертельна пригода.** З Праги телеграфують: Пенсионований майор бар. Прохаска з Відня упав тут онегди жертвою нещастної пригоди. Іменно в часї проїздки біциклем наїхав на него селяньский віз. Бар. Прохаска дістав ся під колеса тяжкого воза, котрі здавили єму грудну клїтку і поломили ноги. Перевезений сейчас до войскового шпиталя, помер кілька годин пізнїйше.

— **Виставу дробу**, голубів і кріликів у Львові закрито в недїлю по полудни. Виставу відвідало звиж 6000 осіб, а виставці продали оказів за кілька тисяч корон.

† **Помер** о. Емилїян Білиньский, парох в Сїняві, збаражского деканата, дня 9 с. м., в 74-ім роцї житя, а 46-ім сьвященьства.

---

— **Позір!** Товариство „Сокіл", котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім роцї фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл" льоси в видї переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї" у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї" на провінциї як також в філїях „Сокола" по більших містах. Кромі того видав „Со-

---

ли би нашим верблюдам не схотїло ся дуже пити, то нам стало би води ще на 15 а дерева на 11 днїв.

Ще нїколи не перебув я сьвятий вечер сумнїйше і самотнїйше як тепер. Нїчо більше як хиба лиш одна студінь нагадувала се веселе сьвято. Найвеселїйше, найщасливійше із всїх сьвят перебув я тут в якійсь пекольній дїрі, де лиш смерть або брак всякого житя обходив свій найбільший триумф. Як ті лилики в зимі сидїли ми скулені коло слабого огню, над котрого грянию мерехкотїла ще лиш послїдна синява полумінь. Ми позагортали ся в кожухи, щоби якось забезпечити ся від студени. Були то різдвяні сьвята на пустини, такі самотні, що не могли би бути самотнїйші хоч би й на бігуні.

Першого дня сьвят дорога була так догідна, що ми зробили 18 кільометрів. Поза лавою піску тої байри, де я обходив сьвятий вечер, прийшли ще три малі долинки, але двайцята байра то була вже велика долина. Она тягнула ся простїсенько на полудне а її всхідна піскова стїнка піднимала ся на 100 метрів в гору простїсенько від „берега".

Минувши цїлий ряд баїр попали ся ми на величезний пісок, по котрім треба було задно іти в гору. По обох боках тої дороги видїли ми долинки, але що они не могли нам нїчого помочи, то ми ішли самим вершком надуву. Коли іти верхом, де пісок творить тверду збиту масу, похід стає лекший, але тут в кількох місцях лежав пісок так недогідно, що для верблюдів з тяжким набором треба було рискалем копати стежку. А вітер від полудневого заходу був такий студений, що ми мало що таки вже й зовсім не закостенїли, хоч старали ся ходом загріти ся. Вітер зривав пісок з вершка надуву мов пїре і підносив в гору, а відтак розсипував єго сїро жовтавим туманом, котрий все закривав. Видко, як сстрі лїнії вершка під впливом вітру змінюють своє положене. Пісок все проникає, коле нас по цїлім тїлї, скрегоче під зубами та ще й нинї випадають зерна піску із мого записника, коли в нїм перевертаю картки.

Дня 21 грудня минули ми не менше лиш вісїм баїр, але они були всї малі і для нас недогідні, бо ми аж поза ними мусїли спускати ся в долину а відтак зараз знову піднимати ся в гору. Аж жаль брав дивити ся, як бідні верблюди мучили ся, але я мав надію, що они видержать, а за то дістануть велику заплату, скоро лиш прийдуть на буйнї пасовиска над рікою Черчен-дар'я. Щастєм для нас було, що всї тоті піскові надуви від півночи піднимали ся поволи в гору і лиш від полудня спадали стрімко. При кождій новій баїри приходили ми над край такої стрімкої, піскової стїнки. Верблюди не надумуючись довго, сунулись по ній стрімголов в долину. Пісок зачинав подавати ся і котять ся мов водоспад, в котрім они розперши ногами сунуть ся в долину. Они так вже привикли до того, що уміють удержати рівновагу і не боять ся тих високих вершків піску.

Ставувши семий раз табором, міг я моїм людем для їх успокоєня сказати, що перейшли вже 2 кільометри звиш половини дороги до старого русла Черчен дар'я, котре після росийского подорожника Робуровского лежить на яких 65 кільометрів на півночи від теперішної ріки. Ми мали ще пів третя набору леду, що повинно було вистати; але страх нас брав, що нам не стане дерева на топливо і що внаслїдок того не можна буде лїд розтопити.

Дня 27 грудня вибрали ся ми досьвіта в дальшу дорогу. Мої люди чули ся вже знеохочені в сій безконечній пустини і були тої гадки, що треба би похід прискорити, щоби дістати ся в якісь привітнїйші сторони, заким би нам вийшов наш запас. В ночи постудепїло так, що було 20 степенів морозу, а коли ми пустились в дорогу, було все ще 18 степенїв, але сонце сьвітило ясно на небі. Однакож сонце ще не дуже високо було підняло ся, коли вже хмари закрили небо і не дали землї огріти ся.

Випивши чай і одягнувшись добре, пустив ся я пішки наперед яко передна сторожа. Вітру не було і я так загрів ся, що скинув з себе шаль і лишив єго серед піску, щоби опісля каравана забрала єго з собою. Наконець вийшов я на найвисше місце надуву, де приставув і почав розглядати ся при помочи дальновида. Я побачив знову баїр, котрого земля якось дивно виглядала, і була цїла ніби чорно виточкована. Розцїкавлений збіг я з надуву на долину і на диво побачив нанесене вітром листє очерету і слїди якогось маленького зьвірятка, гризуна, що могло бути не більше як щур. Коли я прийшов близше, побачив я на свою радість, що в сїм баїрі росте очерет, хоч і тонкий і пожовклий та сухий. Але був там також і не зівялий. Тут підождав я на каравану. Люди зрадїли, коли побачили перед собою рай, а верблюди звітривши пасовиско, аж надули ніздря. Тепер зробили ми раду. Турду Бай радив тут лишити ся, щоби зьвірята могли добре напасти ся. Але що ми сподївали ся, що слїдуючий баїр буде ще лїпший, то мусїв Іслам піти наперед і розвідати; ми ішли поволи за ним а верблюди пасли ся по дорозї. Іслам дав нам знак, щоби іти за ним і ми розложили ся табором в 31-ім баїрі, хоч він був лїпший як попередний.

То була велика несподїванка і дивне відкрите, що посеред пустинї 120 до 140 кільометрів від найблизшої води показали ся ростини. Що то не від Таріма аж сюди підходила вода, лежало ясно як на долони, бо сильно солоний в споді ґрунт і пусті піски віддїляли нас від тої ріки. Але так само не могла вода підходити й з Черчен-дар'ї, бо аж до тої ріки було ще 150 кільометрів. Може бути, що ми тут знайшли ся в тім місци, котрим плила колись ріка Кара-муран. Але як би й не було,

кіл“ на ту саму ціль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиера „Дністра“ у Львові, Ринок 10.

# ТЕЛЄҐРАМИ.

**Відень** 13 вересня. Вчера вечером відбув ся в Шенбруні двірский обід, в котрім взяли участь крім Цїсаря, князь болгарский з дружиною, болгарский дипльоматичний аґент Ґешов, ґр. Ґолуховский, др. Кербер і ин.

**Берлин** 13 вересня. Berliner Tagblatt доносить з Петербурга, що арештовано там двох японьских офіцирів маринарки. Ревізия виказала, що они займали ся шпігуньством і допустили ся замаху на росийску фльоту в Кронштадтї.

**Петербург** 13 вересня. (Урядово). Ґенерал Сахаров телеґрафував до ґенерального штабу: На північ від бічної зелїзницї, що веде до копалень в Янтай, нема японьских сил. Натомість великі сили японьскі стоять на північ від Ляояну.

**Сан Франціско** 13 вересня. Приїхав сюди росийский транспортовий корабель „Лена“ і заїхав до порту, аби направити машини. На покладї „Лени“ есть 20 офіцирів і 497 моряків.

**Новий Йорк** 13 вересня. Президент Рузвель оголосив ствертий лист з заявою, що приймає кандидатуру і впевнює, що одинокою его проґрамою есть печаливість о економічний розвиток держави і удержане мира.

**Льондон** 13 вересня. Бюро Райтера доносить під днем 10 с. м.: Росияни уступають на Телїн. Похід Японцїв відбуває ся дуже поволи. Военне положенє Росиян не є некористне. Мимо перепон при відвороті настрій війска добрий.

**Токіо** 13 вересня. (Бюро Райтера). МаршалокОяма доносить, що великі маси росийскої кінноти появили ся коло місцевости Пеґтаіте, на всхід від Янтай. Вздовж зелїзницї між Янтай а Мукденом стоїть росийска піхота і артилерия.Ояма додає, що Росияни імовірно вислали відділи кінноти на розвіди.

**Льондон** 13 вересня. Daily Mail доносить з Чіфу, що Японцї ладять ся до нового приступу на Порт Артур від сторони північно всхідної. Той приступ має бути направлений против двох фортів. Рови для стрільцїв і для артилериї японьскої підсувають ся чим раз близше і скоро до обох фортів. В Дальнім висаджено на берег тяжкі заосмотрені панцирями армати призначені до бомбардованя Порт Артура.

**Кронштадт** 13 вересня. (Рос. аґен. телеґр.) Балтийска фльота під командою адм. Рождественьского виїхала на Далекий Всхід.



всі віджили знову і ми виділи найблизшу будучність в яснїйших красках.

Верблюди дістали кождий по 30 лїтрів води, котру они випили так, як би хто з нас по чарцї чаю. На то пішло вже було богато леду. Груди леду стоплено в зелїзнім баняку і тягар через то зменшив ся значно. Та й ми скористали з сухого очерету. За дня назбирали ми цїлі купи і вечером не потребували брати приписаних трох полїн.

Захід сонця був сего вечера незвичайно красний і величавий. Тяжкі хмари, що через цїлий день закривали небо, розійшли ся; але они були сїро фіолетні із золотистими деревами, лиш їх долїшна часть була так само брудножовта як і надуви і здавало ся, що образ пустинї відобє ся як в зеркалї на небосклонї.

По студеній ночи при 21 степенях морозу пробудили ся ми 28 грудня знову при студенім вітрі зі всходу; воздух був густий, а сїрі хмари вкривали небо. Навіть ясних берегів не було на них видко і не можна було розпізнати, як високо стоїть сонце на небі. Ми попали ся в край вічної темряви, котра есть характеристичною ознакою зими в глубинї пустинї. Піскові надуви перед нами виглядають в тумані пороху мов би якісь далекі гори, хоч они таки близько коло нас. Чоловік заедно помиляє ся і не знає, куди ему іти, а на сїдлї від вітру так перемерзне ся, що таки лїпше іти пішки.

В укладї піску есть постійно тота сама правильність. А хоч в сїй пустини нема нїчого, то все-таки есть тут сила, котра з того летучого материялу робить якісь фантастичні твори — щось посередного межи горами а морем. Пісок, що походить із твердих як ґраніт гір, мусить піддавати ся тим самим правилам, що й вода. Він котить ся филями, подібними до филь на розбурханім океанї, лиш що его рух відбуває ся безконечно поволїйше. В 33-ім баїрі побачив я щось чорного. Було то перше біжде-рево (тамариск); оно ще жило слабо, але довкола лежало вже сухе галузє, пожаданий додаток до запасу нашого дерева.

Я їхав в сїй балцї на кони цїлу годину і ще не міг добачити еї кінця. Та й очеретови не видко було кінця. Він ще жив, особливо близько летучого піску, був ще від лїта трохи зеленавий, але на рівнім ґрунтї в критім порохом вже був зісох. Инших тамарисків не було видко; я пристанув для того на такім місци, де очерет був трохи густїйший і засланяв від вітру, тут привязав я коня і розложив малий огонь.

Аж коли вже змеркло ся, наспіла карава̀на. Один верблюд, прекрасний самець, найлїпший з пятнайцяти кашґарских, слабував від чотирох днів і длятого ішов поволїйше як звичайно. На кільометер від табору треба було з него здоймити набір і лишити серед дороги, а Курбан лишив ся при нім. Але коли вже змеркло ся, Курбан прийшов за нами, бо ему лячно було самому коло хорого зьвіряти. По вечери мусїли Іслам і Турду Бай вернути назад на то місце з лїхтарнею і з торбою січки призначеної для коня. Они застали вже верблюда неживого; лежав з отвореним писком і примкненими очима та був ще теплий. Аж серце болїло дивити ся, як Турбу Бай за падькав верблюдом; він любив верблюди як батько свої дїти і зі всїх моїх людий був одиноким, що найменше сидів коло ватри, бо заедно порав ся коло верблюдів. Зьвіря, що перше згинуло на сїй подорожи, не погибло анї від завеликого напруженя сил, анї з голоду, як многі пізнїйші. Мої люди казали: „Хода касселї вирді“ (Бог зіслав на него хоробу) і оно було би мабуть так само певно погибло на степах Таріму, як і тут серед пустинї. Прочі шість верблюдів держали ся добре.

(Конець буде).

## Рух поїздів

**важний від 15 червня 1904.**

| посп. | особ. | Приходять до Львова |
|---|---|---|
| | | **в день** |
| | 6·00 | З Кракова |
| | 6·10 | „ Іцкан, Делятина, Чорткова |
| | 7·30 | „ Рави рускої, Сокаля |
| | 7·40 | „ Підволочиск, Бродів |
| | 7·45 | „ Лавочного, Хирова, Калуша |
| | 8·00 | „ Самбора, Хирова |
| | 8·10 | „ Станиславова, Жидачева, Потутор |
| | 8·20 | „ Яворова |
| | 8·55 | „ Кракова |
| | 10·02 | „ Стрия, Борислава |
| | 10·20 | „ Ряшева, Любачева |
| | 11·25 | „ Коломиї, Жидачева, Потутор |
| | 1·10 | „ Лавочного, Калуша, Хирова |
| 1·30 | | „ Кракова |
| 1·40 | | „ Іцкан, Калуша, Чорткова |
| 2·30 | | „ Підволочиск, Бродів, Гусятина |
| | 4·35 | „ Стрия, Хирова, Тухлї |
| | 4·45 | „ Яворова |
| | 5·03 | „ Белзця, Сокаля |
| | 5·30 | „ Підволочиск, Бродів |
| | 5·40 | „ Кракова |
| | 5·50 | „ Іцкан, Жидачева |
| | | **в ночи** |
| 8·40 | | З Кракова |
| | 9·10 | „ Іцкан, Чорткова, Потутор |
| | 9·50 | „ Кракова |
| | 10·00 | „ Самбора, Хирова |
| | 10·20 | „ Підволочиск, Бродів |
| | 10·40 | „ Лавочного, Хирова, Калуша |
| 12·20 | | „ Іцкан |
| 2·31 | | „ Кракова |
| | 3·25 | „ Тернополя, Грималова. |

| посп. | особ. | Відходять зі Львова |
|---|---|---|
| | | **в день** |
| | 6·20 | До Іцкан, Жидачева, Потутор |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Бродів, Чорткова |
| | 6·45 | „ Лавочного, Борислава |
| | 6·50 | „ Яворова |
| 8·25 | | „ Кракова |
| | 8·35 | „ Кракова |
| | 9·10 | „ Лавочного, Хирова, Калуша |
| | 9·25 | „ Самбора, Хирова |
| | 10·35 | „ Тернополя, Потутор |
| | 10·45 | „ Черновець, Делятина |
| | 10·50 | „ Белзця, Сокаля, Любачева |
| 1·55 | | „ Підволочиск, Бродів |
| 2·45 | | „ Іцкан, Потутор, Чорткова |
| 2·55 | | „ Кракова |
| | 3·05 | „ Стрия, Хирова, Тухлї |
| | 3·30 | „ Ряшева, Любачева, Хирова |
| | 3·40 | „ Самбора, Хирова |
| | 5·48 | „ Яворова |
| | 5·55 | „ Коломиї, Жидачева |
| | | **в ночи** |
| | 6·20 | До Кракова |
| | 6·40 | „ Лавочного, Хирова, Калуша |
| | 7·05 | „ Рави рускої, Сокаля |
| | 9·00 | „ Підволочиск, Бродів |
| | 10·05 | „ Перемишля, Хирова |
| | 10·42 | „ Іцкан, Залїщик, Делятина |
| | 10·55 | „ Кракова |
| | 11·00 | „ Підволочиск, Бродів, Залїщик |
| | 11.05 | „ Стрия |
| 12·45 | 10·50 | „ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї) |
| 2·51 | | „ Кракова |
| | | „ Іцкан, Чорткова |
| | 4·10 | „ Кракова |

**ЗАМІТКА.** Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).